

Τι κατακλυσμός, τι νύλα,
και μυρίζει βαρβατίλα
νέων ἀληθῶς ἀνδρῶν
λυπημένων και φαυδῶν.

Ποῖων πάλιν θεαμάτων
ἀξιῶνασαι, μητέρα...
πόσας λίσταις ὀνομάτων
δὲν τοῦ στέλλου καθὲς μέρα,
γὰρ νὰ ἔῃ και νὰ διαλέξῃ,
και προσμένουν τοῦτοι κ' ἄλλοι:
μὲ παραμυθίας λέξι
ὁ Πρωθυπουργὸς νὰ ἐγάλη.

Και μὲ μάτια δακρυοσμένα
λένε' στὸν Πρωθυπουργό:
μπάρμπα, πάρε με κ' ἱμένα,
ποῦ γι' ἀνθρώπων ὄργῳ.

Κι' ἐγὼ γὰρ τὴν Ἀνθρώποι θὰ θέσω, θ' ἀπολέσω,
κι' ἐγὼ γὰρ τὴν Ἀνθρώποι πολὺ θὰ συντελέσω,
κι' ἐγὼ γὰρ τὴν Ἀνθρώποι σὲ βεραιῶ, Δευτέρη,
πὼς θὰ γενοῦ ξεπέρα.

Πάρε με, και θὰ σηκῶν
ἀνορθώσεως παντέρη
νὰ τὴν τρέμη κάθε κόμμα.

Και τὴν λέξι τοῦτη μόνου
θὰ τὴν ἔχω νύκτα μέρα
σὺν μαστίχα μὲς' στὸ στόμα.

Τὸν νέο τὸν Πρωθυπουργό, βρε Περικλέτο, κύντα,
τὸν δούτυχο τὸν Κρητῆ.
Χίλιου τὸν πᾶν ἀπὸ μπροστὰ και δυὸ χιλιάδες πίσω,
νέας ἀνδρίπδος πληθῶς,
και λέγει πρὸς αὐτὸν καθέως:
κι' ἐγὼ γὰρ τὴν Ἀνθρώποι ποδᾶρι θὰ κτυπήσω.

Μπάρμπα, κ' ἱμένα πάρε με γὰρ νὰ μὴ θῆναι μόνου
ἀπέτω τοῦ Νυμφῶνος.
Μὴ λογομῶσης, Κρητικὴ κ' ἱμὲ τὸν χασομέρη,
κι' ἐγὼ τῆς Ἀνορθώσεως ἐξὲν θὰ γίνω χέρι.

Πάρε κ' ἱμένα' σὺν χορῶν συνδυσασμῶ μαχημῶ,
και πρὸς ἐμὲ, Πρωθυπουργέ, τὴν δεξιῶν σου κτενε...
καὶ πρὸ χρόνων ἐνομοθα κ' ἐγὼ μὲς' στὴν φυχή μου,
καὶ κ' ἱμένα μ' ἐτρογγε χωρὶς νὰ ἔξω τῶνας.
Μὰ σήμερα' κατάλαβα μετὰ μικρὸν ἀρχαί
πὼς πόθος Ἀνορθώσεως ἔται αὐτὰ πὸ κῆτος.

Δέξου μὲ τόσους ἄλλους κ' ἱμένα τὸν παλᾶρα
μὲς' σὺν συνδυσασμῶ...
μὲ θέλεις νὰ γὰρ λῆρα
γὰρ ποσειδαιμῶ.

Μὲ θέλεις ριζοσπάστη,
φιλειθεῖρον σπῆρα,
ἀλλὰ κ' εἰκονολαστῆ,
και Ραμπκαγᾶ στωμῶλο;

Μὲ πορὸ σ' ἄρετος χροῖμα;
μὲ θέλεις κ' ἕνα κῆμῶ
ν' ἀλλᾶζω κάθε μέρα;

Και μὲ τὸ παραπάνου
δ, τι μοῦ' πῆς θὰ κάνω
κ' ἱγῶ, καλὲ πατέρα.

Μπάρμπα, κ' ἱμένα πάρε με, νὰ νοσησῆς τὶ θὰ τῆ
ἀγῶν τῆς Ἀνορθώσεως και νέα προκοπή.
Γιὰ Βενιζέλο γάνομαι, γὰρ Κρητικὸ πεθαίνω,
ἀλλὰ γὰρ τὴν Ἀνθρώποι σχίζω τῆ γῆ και μπαίνο.

Τὴν Ἀνθρώπων τὴν νῦν κόμος ἐπροφήτεως,
κάθε Σύλλογος κ' ἱμέρα,
πλὴν κατάρπισον ἡμέρα,
οὐς ἡ δεξιῶ σου χεῖρ δεξιῶ ἐπόμεως.

**Τῆς ἐκλογῆς παροξυσμῶς
κ' ἀπ' ἕκρη σ' ἄκρη χλασμοῦς.**

Ἀνασηλόνεται Μωρῆς και Ροῦμελῆ μοιγκρῆς,
καθίνας ὑποψήρι δικὸ του μοιμορῆς,
κ' ἱδῶ κ' ἱέκει κ' ἀπὸ παντοῦ τῆς νέας Ρωμηοσύνης
προτεινῶν και προτείνονται, προτεινῶν και προτείνεως.

Ἀπὸ τῆς κάλπαις ἀποχὴν προσωρινῶς κηρύττει
κάθε παλῆθ μανδρῆ,
κ' ἱ ἡ Θεσσαλία δέχεται τὸν νέο Κυβερνήτη
μὲ τὸν Ἀλεξανδρῆ.

Δίαικος ἡμέρας φαινής
ἐκ τῆς χώρας τῆς κλεινῆς
αὐγάει φωτοδόλος.

Κάθε παλῆθ σωρμάζεται
κ' ἀκούει ν' ἀναρμάζεται
ἡ Ἀλῆσारा κ' ὁ Βάλος.

Φοιμᾶζουσι και γεωργοί,
καὶ σήμερα' σὺν Κρητικῶ
μ' ἑλπίδες πηλαλοῦν γεωργοί
νὰ λύσουν τὸ γεωργικῶ.

Γεμάσας παιδῆ τῆς μπάτοικας, νέο κρασι κερνάτε,
πνεῦμα τῆς Ἀνορθώσεως παρηγόριον πλανᾶται,
και φαίνονται σὺν Προμηθεῖς μὲ νέον πλῆρ' στὰ στήθη
φαμμοκοιογράφαρα πληρεξουσίαν πληθῆ.

Φοιμᾶζουσι και τὴ Τρίκαλα φοιμᾶζει κ' ἱ Καρότσινα,
φοιμᾶζει κ' ὁ Φιλάρτος μὲ κόκκινη σκουφίτσα.

Και νέος ὀσοαλιμῶς
βροντᾶ μὲ τὸν Δρακοῦλη,
κ' ἱ ἕκρη ἀκούεται οσημῶς
κ' ἀπὸ τὸ Καροσαλί.

Μὰ μὲς' στὸ τόσο ξαννικῶ
και νεῖρο δημοκρατικῶ
κυτῆς και τὸν Καζᾶρ.

Στηλόνεται καμρωτὸς
μὲ σκουφῶ κόκκινη κ' αὐτὸς,
κ' ἱ ἐλαί τὸν κῆνον γὰρ.

Μὰ βλέπω ν' ἀκούεις και σὺ αὐτῶς Κολοκοποῦνη,
κ' ἀπάνου σου σὺν νάσωνα, θεάσαστο κρητικῶ
κατακουτρίβεται και σὺν αὐτῶ τὸν εἰδῶνα
κάθε τρανῆ Κορῶνα.

Προτείνονται γαλιάντδες,
Πρίγκηπες Γηλαντίνδες,
και της Διγύπτου, Περικλή,
προτείνουν τον Τσανακλή,

που Νέστορ ονομάζεται κι Ήχη: γεροδὸν παράδες,
και τὸν Ραούλ τὸν Ριανκοὸν προτείνουν οἱ ψαράδες.

Και δὸς του και προτείνουνε σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
κι' ἐκείνους, ἐποὺ ξέρομα πῶς ἔχουν τὸν ἀργύρη,
κι' ἔνα πουλάκι καλαίθει σὺδ' ὄθρημα τῆς Βουλῆς:
ἀλήθεια Νέστορ φαίνομαι σὰν εἶσαι παραλήθης.

Νέστορες ἐπλημύρῃσαν τὴν ἐποχὴ μας τούτη,
ἀλλὰ παραγωγίζονται γκατὶ δὲν ἔχουν πλοῦτη,
κι' ἔνα πουλάκι καλαίθει σὺδ' ὄθρημα τῆς Βουλῆς:
ἀλήθεια Νέστορ φαίνομαι σὰν εἶσαι παραλήθης.

Ἐστὴν Ἀχαιοῖθλα μέγδαλο νταδατοῦρι,
και τὸν Ζαίμη θέλουνε νὰ πάρουν γιὰ τμήη,
τελεζῶναι κι' ὄ σὺδουκαμὸς Ροῦφου και Κοντογούρη,
ἀλλὰ δὲν θέλουν τὸν Γλαδαδὸν θέλουν τὸν Φλαμῆ,
ὁ δὲ Μιχαλακόπουλος, ὁ Πατρινοῦς ὁ πάνου,
μόνος του φιλελεύθερο σὺδουκαμὸ θὰ κἀνη.

Σὲ Δύσι και σ' Ἀνατολῆ
ἀκούονται παϊσιές,
βρυχῶνται τῶρα κι' Ἀιτωλοί,
βρυχῶνται κι' Ἀκαριανές.

Και τὸ Ἐπερμένο βροντῆ
μ' ἐκείνου τὸν Καρασεβνῆ,
κι' ὁ Πολος κάνει δονατὸ με τὸν Τρυφῶν ὀλτο,
κι' Ἄγραφα και Ἐπερμένο χοροῦν με τὸν Βάλτο.

Ματαίως τὸν Θανάση πῶν γυροῦσιν ὁ Λαορὸς,
κι' ἀπὸ τὸ Ἐσολόγγι
παϊσῶν φθάνουν φλόγγα,
κι' ὁ κόριος Χρυσόγελος γελᾷ με τὸν Μακρή.

Ἄλλὰ κι' ὁ Τσόγγας ὁ πολὺς καλὰ κρατεῖ τὰ πόστα
καὶ λὲν πῶς σὺδουάεται μετὰ τοῦ Μακρουκότα.

Πλήθη πηδῶν ἀβρόα,
γαριφρονται Μεσοῖαι,
και οἱ βουκοὺς κι' ἔφρα
προσφέρονται θυσοῖαι.

Κάλπαις ἀμέτρηταις παντοῦ, κι' ἀπὸ τὸ Κερπενῆσι
φθάν' ἡ σκιά τοῦ Μπότορη γιὰ νὰ τῆς προσκυνῆσι.

Σπάνε πολλῶν σὺδουασμοὶ σὰν ραγιαμένο δάος,
και σὶν Κυκλάδιον τὰ νησιὰ
μεγάλη κομοχάλασι,
κι' ἴως νὰ πάρουνε κι' αὐτὸν τῆς Θήρας τὸν Ἀδάσο.

Ἐκεῖ κι' Ἀδὰμ και Παπαδάμ και Βαφειζοδάκης κι' ἄλλοι
μὲ δυνατὰ κεφάλαια και δυνατὸ κεφάλι.
Πλήν θρονον φάλλει και τῆς Τζιὰς ὁ Κόρρας ἐπινοῖται
κόρπο ντι μπάκο λέγονταις μαζί με τὸν Χατρίκιον.

Ἄλλ' ἔμοις κι' ἡ Κεφαλλονὴ τιντόναι τὸ ρουθῶνι
μαζὶ με τὸν Νεοφύτο, μαζί με τὸν Δαστοῦνη,
ὄρμα κι' ὁ Μασαράκης τῆς, ποὺ παροιμαίως ξέρε,
κι' ὁ Βενεράτος ἀκομῆς σ' οὐδὲ Τετὴν τὸ χερί.

Τονώνει πνεῦμα και φυγὴν πῶν ἐκλογῶν ἡ χάρις,
βρέμονται μετ' ἐστὴν Κέρκωρα Κυρῶσις, και Χαντιάρης,
φίλος κι' ὁ μὲν, φίλος κι' ὁ δὲ τοῦ Δημητρίου Ράλλη,
μὲ δίχως σ' οὐ πρωτόκολλον ὑπογραφήν νὰ βάλῃ.

Ὁ Ζαετινόος κραταῖς και πάλιν ἀνατέλλει,
κι' ὁ Θεοτόκη ἀποχὴν εἰς τῆς Ἀσκαδῆς κἀνη,
θμῶματα τὸ πρῶτοκόλλο και ὄρμα δὲν τὸν μέλει
δὲ γίνουιν πληρεβόσοι και δέκα Ζαετινόοι.

Ἀπέχεται φωνάζουσε κι' οἱ τρεῖς οἱ τοιγυμῶδες
ὁ Ράλλη, σ' οὐ πρῶτοβούσα κι' ὁ Κόντης σ' οὐς Δουκάδες,

κι' ὁ Κυριακοῦλης ἀποχὴν τελείαν θά τήρησῃ
κι' ἐντὸς ὀλίγου σκέπεται· καὶ πάῃ 'στὸ Παρίσι.

Κάνει τὸν ἀνεξάρτητο καθένος Παπουλάκος,
'Αρκάδων πάλῃ τρομερά,
κι' ἀγκάθια δείχνει τσουχτερὰ
ὁ Τριανταφυλλάκος.

Κι' ἀπὸ τῆς Ἀνορθώσεως πηδῶν τὸ συντριβάνι
Καλούτογδες, Σπιρδάκηδες, καὶ γέροι Κατριβάνοι,
καὶ μαίνεται κατακλυσμός 'στὴν Μεσοησία μέσα
μ' ἐκείνους τοὺς συνδυασμοὺς Δικαίαι, Ρέλλη, Φλέσσα,
καὶ πέφτει κάθε λεοντὴ καὶ καθεμιά φενάκη,
καὶ νέοι Παπαφλώσηδες λαμπρώνουν τὸ Μανιάκι.

Σάλπιγξ παντοῦ Τυρρηνικὴ τὸ πλῆθος ἐξεγείρει
καὶ βγαίνουν ἄνδρες τοῦ πυρός, βγαίνουν καὶ τοῦ αἵθρου,
κι' ἕνα σουλάκι κάθεται 'στὴς Ἄρτας τὸ γερῶρι
καὶ χαριετῆ χαρούμενο τὸν Σίμο τῆς Ἡπείρου.

Κι' ἀπὸ τ' Ἀκροκεραύνια φθάνει βοθὴ παιδιός,
μοσχοβολᾷ Γαρουφαλῆς, τρέχει τὸ Σπιρομήλιο,
τὴν Ἄρτα φοβερίζοντας σκιρτᾷ κι' ὁ Καραπάνος,
καὶ μὴ σκιὰ μικροσκελῆς ἀπλώνεται 'σὺν ἤλιο.

Λυσία μὲ γλωσσόλυσα λαλοῦν χωρὶς κλειψόβρα
καὶ τὸ φιλότιμο ἔμπνοον μὴδες γενεὰς γενεάσας,
θγαίνουν καὶ Γυμνήδες πολλοί, κι' ὁ Γράναρος 'στὴν Ἰθρα
ἐπαπειλεῖ τὰς κεφαλὰς τῆς Ἰθρας τῆς Λερναίας.

Σιστηρίας καὶ νῦν ἐκλογῇ,
καὶ σηκνέται μία χερσοῦλα,
καὶ κορμάτια κωλύει 'στὴ γῆ
καθεμιά παλῆὰ φευτοκοῦσιλα.

Κι' ἡ Πατρὶς ἀπαθὸς κι' ἀταράχος
Ξανθόβλεποι τριγύρω τῆς μάχαις,
ὁ δὲ Πόπ παρπατώντας μονάχος
'στὸν Ψαρθὸν τῆς ὀλοκαυρῆς ράχαις,
μαλετᾷ πόσους φήφους θά πάρῃ
καὶ τὸ δέμας μικρὸς προχωρεῖ,
καὶ φαρὰ τὸν στολίζει ζωνάρι,
ποῦ τ' ἀπλύνει· σὸν ἔχῃ μπουρῆ.

Κλαγγιῶν ἀελλόποδες οἱ νεοειδέται·
ἐμαρτυροῦν ποῦ φύγετε, ποῦ μὲ γρήθη γαῖα...
προτεινοῦν κι' ἕναν ἀμείβει δὴ τρεῖς ἀματῆλάται,
προτεινοῦν καὶ καρραγωγιάς κάποιον καρραγωγιά.

Κι' οἱ κεραμεῖς τοὺς κεραμεῖς προτεινοῦν γιὰ τιμὴ
καὶ μολοντὴ κεραμεὺς κοτῆς κεραμῆ.

Κι' ἀπὸ νηοῦ κι' ἀπὸ Μουσῆα καὶ Ροιμαλὴ κι' Ἀθήνα
κάποια ποὐλᾷ περὶ ἄνευ κι' ἄρρεκαψαν κι' ἕκαστε·
ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ χαλασμέ... ἔχοντα γαυναία πλάσας,
κι' ὀποφῆσαν βροχῶδον ἄς πέφτουν προτάσεις.

Μ' αὐτὸ τὸ λάλημα ἔστηνε καὶ τὸ γνωστὸ τὸ σκεπ
τοῦ μακαρίτου Χριστοῦ μας Ζωοῦξ Ἀρμενικῆτι,
καὶ μαρκεῖο του κάπτακι πέρνοντι κι' ἐκείνοι φέρει,
καὶ μὲ ζουρλομαχῶδον
προτεινοῦν κατ' ἴδιον
ἄσους δὲν ἀξιώθησαν νὰ προταθοῦν ὡς τῶρα.

Καὶ δάφνας ἀπὸ τοῦ Δαφνίου κορμῆνας τοὺς δαφνῶνξ
νέον ἄνδρῶν περικομοῦν δαρνοστεφεῖς ἀγῶνας,
καὶ στανανόνται παντοῦ μὲ νέας δάφνας κλάδο,
δάφνας γιὰ μὲ δάφνας γιὰ οἱ δάφνας καὶ γιὰ σπαῖδο.

Ξ' ἐκλογῶν ἀνακτουμπούλα κι' ἡ θεότης ἡ ρεμουῦλα.

Κάτω 'στὸ Στρατὸ τί χαρὰ μεγάλη...
κάτω 'στὸ Στρατὸ, κοντή,
'γίγη' ἕνα παυρντι
γιὰ ρεμουῦλα πάλι.

Ραπατοῦ ραπατοῦ...
οἱ Ταμετα τοῦ Στρατοῦ,
χέρσα χ' ὄθησαν ξανὰ
καὶ τοῦ πῆσαν τὰ λιανὰ.

Καὶ κανεὶς δὲν εἶχε πάρει,
νεραντζοῦλα φρουτωτῆ,
ἔτομα μπάξια δυνατὴ
ἔως σήμερα χαμπέρι.

Καὶ τὰ πῆσαν, κοντή,
κι' ἔκαναν κι' ἀπὸ μιντι,
καθὸς λένε, προλονζέ.

Κι' ἄσους ἔσῶν χωρὶς ρεμουῦλα
τῶσαν γλένια, νεραντζοῦλα,
νὰ τοὺς πέρνουσ' τὸ μεζέ.

Ἔγινε καλὴ δουλειὰ
κι' ἄδικα δὲν πῆν οἱ κόποι...
τοῦτος μὲ τὴν φαμελιὰ
ταξιδεύει 'στὴν Εὐρώπη.

Τοῦτος πάλι, φρουτωτῆ,
ἔγινε Τράπεζα ζητεῖ
τὰ λεπτὰ του ν' ἀσφαλίξῃ.

Κι' ἄλλος κάθει' ἔδω πέρα
'στὴν πατρίδα τὴν μητέρα
γιὰ νὰ τὰ ξεκοκαλίξῃ.

Ἄλλος λένε, νεραντζοῦλα,
πῶς 'στὸ Στέλο τὴν σακούλα
θὰ διαρήσῃ τὴν γεμάτη.

Κι' ἄλλος μὲ φιλοτιμία
'στὴς Ἀμύνης τὰ Ταμετα
ἴσως νὰ προσφέρει κἀτι.

Τροισυδαίμονες ἐκείνοι,
ὅπου πῆν ἀμάχη γίγη
ἀνορθώσεως δουλερῆ,
ἐνεπνεύθησαν ἀκόσους
ν' ἀνορθώσουν ἕως ἄρας
τὴν παρμένη των καλζέ.

Καὶ καρποεῖς ποικιλίας
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλοῦσ'.

Ἄσους φιλῶσους, μὲ τὴν τὴν μεγάλην
ἀνετυπῆθη κατ' αὐτὰς ὁ κίρπος τῶμος πάλιν.

Ἄσους Ροῦξ, ζωγράφος μας, χροστῆρ ἐκ τῶν σπανίων,
Καθηγητῆς περὶ πόσους εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον,
Τρεῖς ἄξιος ἀνεκράξῃ γι' αὐτὸν κι' ὁ Φασουῶλης
μ' ἑπαίνους βαφίλες.

Μιλτιάδου Δασκαλάκη περὶ Βύρνονος βιβλίον,
δντος καλλιτεχνικόν,
γλαυροῦς ποιητικόν,

ἔλῃν τὴν ψυχὴν τοῦ Μάνφρεδ μ' ἐμπνευσὶν πολλὴν ἐγκλεισ...